

طولانی‌ترین خیابان آبی جهان

فرض کنید یک اتومبیل دارید و می‌خواهید در شهری بزرگ رانندگی کنید. اطمینان دارید که با اتومبیل خود امکان ورود به تمامی خیابان‌های شهر را دارید مگر این که ورود به این خیابان‌ها توسط قوانین راهنمایی و رانندگی محدود شده باشد.

جام جم آنلاین: فرض کنید یک اتومبیل دارید و می‌خواهید در شهری بزرگ رانندگی کنید. اطمینان دارید که با اتومبیل خود امکان ورود به تمامی خیابان‌های شهر را دارید مگر این که ورود به این خیابان‌ها توسط قوانین راهنمایی و رانندگی محدود شده باشد. این داستان اما در مورد یکی از شهرهای کشور کانادا متفاوت است چرا که شما ممکن است ناگهان با خیابانی روبه‌رو شوید که تردد در آن با قایق‌های کوچک و بزرگ انجام می‌شود! درست است که نمونه این داستان در برخی شهرهای دنیا وجود دارد که مشهورترین آنها ونیز است ولی اینجا نه مانند ونیز بحث احتمال زیر آب رفتن وجود دارد و نه اصولاً با یک شهر ساحلی طرف هستیم زیرا نزدیک‌ترین ساحل با این شهر حدود یکصد کیلومتر فاصله دارد!

کانال آبی 171#& ریدو; در حقیقت یک جاده شهری است که در شهر اتاوا پایتخت کانادا قرار دارد. با ادامه دادن این جاده از شهر اتاوا می‌توانید به شهر دیگری با نام 171#& کینگ استون; برسید.

این پل در سال 1832 و با اهداف نظامی و به منظور یک خط دفاعی در برابر جنگ احتمالی بین کانادا و ایالات متحده آمریکا ساخته شد و تا امروز از آن استفاده می‌شود.

در واقع مردم کانادا این خیابان‌های آبی را با کمک رود اتاوا ساخته‌اند و این مسیر آبی دارای راه‌های انشعابی کوچک و بزرگی است. این خیابان آبی قدیمی‌ترین سازه آبی موجود در آمریکای شمالی است که هنوز از آن استفاده می‌شود.

استفاده از این خیابان‌های ویژه تنها در برخی از ماه‌های سال امکان دارد و تردد در آن از اواسط ماه می (اردیبهشت) شروع شده و در اواسط ماه اکتبر (مهر) پایان می‌یابد و البته در این مدت، گشت و گذار در این خیابان‌های آبی یکی از تفریحات مردم این شهر به شمار می‌رود.

داستان ساخته شدن این کانال به سال 1812 برمی‌گردد. در این سال دولت انگلیس مطلع شد آمریکایی‌ها قصد حمله به تاسیسات و کلنی‌های انگلستان در شمال کانادا را دارند و به همین دلیل آنها با اقدامی پیشگیرانه اقدام به ساخت راه‌های خشکی و کانال‌های آبی متعددی برای کمک‌رسانی احتمالی بین شهرهای مهم کردند که کانال ریدو یکی از همین تاسیسات به شمار می‌رود.

البته این جنگ هیچ‌گاه روی نداد و امروزه تنها یادگارهای آن باقی مانده‌اند، یادگارهایی که البته در جریان تکامل و توسعه شهرهای این کشور نقش مهمی ایفا کردند. این کانال حتی امروزه نیز برای حمل و نقل و ترابری از مناطق غربی به سمت شهر اتاوا کاربری گسترده دارد.

تاریخچه ساخت کانال البته چندان امیدوارکننده نیست، زیرا برای ساخته شدن این کانال تعداد زیادی از کارگران و سازندگان به دلایل مختلفی جان سپردند که اصلی‌ترین این عوامل بیماری مالاریا و حوادث در حین کار به شمار می‌روند.

امروزه آرامگاه بسیاری از این افراد در نزدیکی کانال به چشم می‌خورند که البته مورد احترام مردم قرار دارند.

اگرچه وجود این کانال آبی در هر شهر یا کشوری می‌تواند موضوعی جالب و البته تاثیرگذار در جذب گردشگر باشد ولی جالب اینجاست که مسئولان کشور کانادا برای ایجاد تاریخچه و پیشینه برای کشور جوان خود تلاش بسیاری می‌کنند از جمله این که سال 1925 این کانال آبی به عنوان میراث تاریخی ملی کانادا معرفی شده و در نهایت سال 2000 کانال آبی ریدو به عنوان یکی از آثار و مفاخر تاریخ کانادا ثبت شده و جالب‌تر این که سال 2007 و پس از جنجال‌های فراوان این کانال آبی 200 ساله در فهرست میراث جهانی یونسکو ثبت شد.

طول این کانال‌های آبی چیزی در حدود 202 کیلومتر است و آبراهه‌های متعدد آن بخش‌های مختلف شهر و همچنین رودهای کاتاریگو و ریدو و دریاچه ریدو را به هم متصل کرده و از طریق این آبراهه‌ها به شهر کینگ‌استون منتهی می‌شود.

امروزه اصلي‌ترين استفاده از اين کانال‌ها، استفاده تفريحي است و بسياري از افراد و خانواده‌ها ترجيح مي‌دهند سفرهاي کوتاه و بلند خود را از اين مسير انجام داده و تجربه‌اي متفاوت داشته باشند.

تورهاي گردشگري فراواني با قايق‌هاي تفريحي در طول ماه‌هاي سال که کانال دایر است، گردشگران را بين شهرهاي اتاوا، کینگ‌استون و از طريق راه آبي که جاذبه‌هاي زيادي مانند مريکويل و آبشار اسميت در آن قرار دارد، جا به جا مي‌کنند.(جام جم - ضميمه چمدان)

نيروانا حسيني